

ବୁଧବାମନ ଓଷା

ବା

ବୁଧେଇ ଓଷା

ବୀଣାପାଣି ପୁସ୍ତକ ଭଣ୍ଡାର

* ଅଲିଶା ବଜାର, କଟକ

ଫୋନ୍ - ୩୦୩୬୧୩

ମୂଲ୍ୟ—ତୁଳି ଟଙ୍କା ମାତ୍ର

ବୁଧବାମନ ଓଷା

ପ୍ରଥମ ଛାନ୍ଦ

ଜୟ ତୁ ବିମଳା ମାଗୋ ଜୟ ତୁ ତାରଣୀ । ମହାଶାସୁର
ମର୍ଦ୍ଦିନୀ ମାଗୋ ଠାକୁରଣୀ । ଜୟତୁ ବିମଳା ମାଗୋ ଦୟାକର
ମତେ । ମୁହିଁ ଅରକ୍ଷିତ ଜନ ଆଶ୍ରା କଲି ତୋତେ ॥ ମୋର
ମନବାଞ୍ଛା ମାଗୋ ତୁ ଯେ ପିନ୍ଧି କର । ଏ ଘୋର ସଂସାରୁ ମା
ଗୋ ବାରକେ ଉଦ୍ଧାର ॥ ମୁହିଁ ପରୁଷରୁ ମାଗୋ କହିଦେବୁ
ମୋତେ । ତୋହର ଆଜ୍ଞାରେ ମୁଁ ଯେ କରିବି ବ୍ୟର୍ଥାତେ ॥
ବୁଧେଇ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବିମଳାକୁ ଚାହିଁ । ଓଷାର ଯେତେକ ବଧୂ
କହ ମହାମାୟୀ । ବିମଳା କହନ୍ତି ଏବେ ଶୁଣ ଗୋ ବୁଧେଇ । ଯେ
ଯାହା ମନାସେ ତାହା ଅବଶ୍ୟ ସେ ପାଇ ॥ ବିମଳାଙ୍କ କହନ୍ତି
ଯେ ବୁଧେଇ କି ଚାହିଁ । ଏହି ଓଷା କଲେ ଯେ ବହୁତ ଫଳ
ପାଇ ॥ ଏ ଓଷାର ଉପବାସ ଯେହୁ ସେ କରିବ । ଅପମୂର୍ତ୍ତିକ
ହୋଇଥିଲେ ପୁଣି ଯେ ପାଇବ ॥ ଯେବେ କୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧି ବାଞ୍ଛି
ମଡ଼ିବୁ ହୋଇବ । ଏ ଓଷା ଗୋଟିକି କଲେ ଭଲ ସେ
ହୋଇବ ॥ ଏ ଓଷାର କଥା ଯେବେ ଶୁଣିବ ଶ୍ରବଣେ । ବିମଳାଙ୍କ
ସ୍ମୃତି ଯେ ବୁଧେଇ କଲ ମନେ । ବୁଧେଇ ଯେ ଏତକ କହିଣ
ଭୁନି ଦେଲେ । ବିମଳାଙ୍କ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଗୋ ବୋଇଲେ ।
ସୁଜନ ଜନେ ମୋହର ନ ଧରିବ ଦୋଷ । କୁମ୍ଭେମାନେ ମୋହର
ଯେ କରିବ ଉପାସ । ଏ କଥା ଶୁଣି ଯେହୁ କରିବଟି ଟାହି ।
ବୁଧବାମନ ଡାହାଙ୍କ ପାଶକୁ ନ ଯାଇ ॥ କହନ୍ତି କାମିନୀମାନେ
ବିମଳାକୁ ଚାହିଁ । ଏ ଘୋର ସଙ୍କଟୁ ମୋତେ ରଖ ମହାମାୟୀ ।
ତୋହର ଉପାସ ବଧୂ ଆମ୍ଭେମାନେ କରି । ମନବାଞ୍ଛା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଯେ କରିବୁ ଆମ୍ଭର ॥ ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଯେ କଳ୍ପନା ମନେ କଲେ ।
ବିମଳାଙ୍କୁ ମନରେ ସୁମରିଣ ବସିଲେ । ହୃଳାହୃଳ ଦେଇଣ ଯେ

ସକଳ ରୋଗୀ । ଯାହାର ଯେତେକ କଷ୍ଟ ଜଣାଇଲେ ପୁଣି ॥
 ଶୁଣି ସୁଞ୍ଜନମାନେ ଏଥିର ଚରିତ । ବୁଧବାମନ ମହିମା ଅଟଇ
 ଏମନ୍ତ ॥ ମଗଧ ଦେଶ ବୋଲି ଯେ ଏକଇ ନଗର । କହିଁରେ
 ଅଛଇ ମେ ଯେ ଏକ ସାଧୁଘର । ପୁତ୍ର ଦୁହିତା ତାହାର ଆଉ
 କେହି ନାହିଁ । ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଯେ ତାର ମାତ୍ର ସାଉଥାଇ । ଏମନ୍ତ
 ମନରେ ସେହୁ ଦୁଃଖିତ ହୋଇଣ । କାହାର ପାଶରେ ସେହୁ ନ
 ବସଇ ପୁଣି ॥ ସେହୁ ରାଜ୍ୟର ସମସ୍ତ ନରନାଶ ମାନେ । ବରୁର ତ
 କରିଥାନ୍ତି ତାହାଙ୍କର ମନେ । ଏକ ଦିନକରେ ସେହି ଏକଇ
 ଯେ ଜନ । ସକାଳୁ ଉଠି ସାଧୁର ଗୁଣିଲ ବଦନ । ବୋଇଲ
 ଆଜି ମୋହର ବୁଝୁତ ହୋଇଲ । କେଉଁ ଯୋଗେ ଆଜି ମୋର
 ରାତ୍ର ପାହିଥିଲ । ଅଶ୍ରୁକୁଡ଼ା ମୁଖ ଯେହୁ ନୟନେ ଦେଖିବ । ଦୁଇ
 ଦୁଇ ଥର ସେହୁ ସ୍ନାନ ଯେ କରିବ ॥ ନୋହିଲେ ଯେବେ ଏହା ନ
 କରିବ । ରବି ଅପ୍ତଯାଏ ଉପାସେ ଥିବ । ଏମନ୍ତ କହିଣ ଗଲ
 କାମିନୀ । ସାଧୁର ବୁଢ଼ା ପରୁରଲ ପୁଣି । ଆହା ବିଧାତା ମୋତେ
 ଏହା କଲୁ । ଏକାଳେ ମୋତେ ଏହା ଶୁଣାଇଲୁ ॥ ପ୍ରଭାତେ
 କେତେ ପାପ କରିଥିଲ । ଏ ଜନ୍ମେ ମୁଣି ଅପମୁକ୍ତିକ ହେଲ ॥
 ଏମନ୍ତେ ମନରେ ଦୁଃଖି ହୋଇଣ । କାହାର ପାଶେ ନ ବସଇ ପୁଣି
 ଏହା ବରୁର ଘରକୁ ସେ ଗଲ । ପତ୍ନୀର ଆଗେ ସମସ୍ତ କହିଲ ।
 ପତ୍ନୀ ବୋଇଲ ଶୁଣ ଆହେ ନାଥ । କର୍ମରେ ବହି ଲେଖିଛୁ
 ଯେମନ୍ତ । ସମସ୍ତେ କହିଲେ ଏବତନ । କାହା ଆଗରେ
 କହିବା ହେ ପୁଣି । ଏମନ୍ତେ ଦୁଃଖରେ ବସଇ ଦିନ । ଏଥୁ
 ଅନନ୍ତରେ ସୁଜନେ ଶୁଣ ॥ ଏମନ୍ତେ ତହିଁ କେତେ ଦିନ ଗଲ ।
 ଭାବି ମାସଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ଯୋଗେ ସେଦିନ ଆଦ୍ୟ
 ବୁଧବାର । ବୁଧେଇ ଓଷା ଯେ ନାମ ତାହାର । ସେ ମାସେ ପଡ଼ଇ
 ଯେ ପାଞ୍ଚପାଳ । ପାଞ୍ଚପାଳ ଯାକ କାମିନୀ ମିଳି । ସମସ୍ତେ ଓଷା
 କୋଠିରେ ମିଳନ୍ତି । ଆନନ୍ଦ ମନେ ହୁଲହୁଲି ଦ୍ୟନ୍ତି । ସୁନା

ଶୁକ୍ଳ ଚିତ୍ରେ ଦରକ ଭର । ଆଣି ଥୋଇଲେ ସମସ୍ତ କୁମାରୀ ॥
 ଏଥୁଅନ୍ତ ଶୁଣ ସୁଜନ ଜନ । ବୁଧେଇ ଓଷାର ବଧୂ ବଧାନ ॥
 ପାପାବଳ ଯାକ ଆଗେ ଥୋଇବ । ଜାଣିବା ଲୋକ ସେ ଗୀତ
 ଗାଇବ । ଯେଉଁ କାମିନୀ ଭଗବାନ ଥିବ । ବୁଧବାମନ ପାପନ
 କରିବ । ତାହାକୁ ସୁବେଶ କରିବ ସେହି । ସିନ୍ଦୂର କଢ଼ିଲ
 ଶିଳରେ ଦେଇ ॥ ଗନ୍ଧଦାନ ନେଇ ତାକୁ ଦେବ । ଶିଳରେ
 ନେଇ ମଣ୍ଡନ କରିବ ॥ ଗୁଆ ଗୋଟିକ ରଖିବ ସେ ତହିଁ ॥
 ବୁଧବାମନକୁ ପ୍ରାପିବ ସେହି ॥ ଆନନ୍ଦ ମନରେ କଥା ଶୁଣିବ ।
 ଆନନ୍ଦ ମନେ ହୁଳହୁଳ ଦେବ । ବୁଧବାମନକୁ ଲଗି କରିବ ॥
 କାମିନୀମାନେ ବନ୍ଦାଇଣ ଦେବ । ଅର୍ଘ୍ୟ ନଇବେଦ୍ୟ ସକଳ
 ବାଳୀ । କଳ୍ପନା କରିବ ମନରେ ବୋଲି । ଯେଉଁ କାମିନୀ ଯାହା
 ମନାସିବେ । ବୁଧବାମନ ସେ ତାହାକୁ ଦେବେ ॥ ଏମନ୍ତ କରି ସେ
 ଓଷା କରିବ । ଅପୂର୍ବ ନାରୀ ପୁଅ ପାଇବ । ଅନ୍ତ ହୋଇଥିଲେ
 ଚଷ୍ଟ ପାଇବ । କୁଷ୍ଠ ହୋଇଥିଲେ ଭଲ ହୋଇବ । ଏମନ୍ତ
 ଓଷାର ବଧୂ ସାରିଲେ । କାମିନୀମାନେ ବାହାର ହୋଇଲେ ॥
 ହୁଳହୁଳ ଶୁଣି ସାଧବ ନାରୀ । ଆଶୁକୁଡ଼ କଥା ମନରେ ଧରି ॥
 ସଖୀକି ଚାହିଁ ବୋଲଇ ବଚନ । ଏ ଓଷାକୁ କଲେ କେବଣ ଗୁଣ ॥
 ବୁଧବାମନଙ୍କ ଓଷା କରିବ । ଯାହା ମନାସିବ ତାହା ପାଇବ ॥
 ବୋଲଇ ଚାହିଁ ଏ ଓଷା କରିବ । ଅପୂର୍ବ ଦୋଷ ପାରି
 ହୋଇବ । ଏମନ୍ତ କହି ବେଗେ ଚଳିଗଲା ॥ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଆଗରେ
 ଯାଇ କହିଲା । ଶାଶୁ ବୋଇଲେ ଆଲୋ ସାଧବାଣୀ । ଏ ଓଷା ତୁ
 କରବୁ ପୁଣି ॥ ଅପୂର୍ବ ଦୋଷ ପାରି ହୋଇବୁ । ବୁଧେଇ ତରଣ
 ମେବା କରିବୁ ॥ ସେହିଠାରୁ ଓଷା କଲକ ପୁଣି । ବୁଧବାମନ
 ମନ୍ତ୍ରମା ଗୁଣି ଗୁଣି ॥ ବୁଧବାମନକୁ ମନରେ ଧରି । ସେହିଦିନୁ ଗର୍ଭ
 ହୋଇଲା ନାରୀ । ଦଶମାସ ଯହୁଁ ହୋଇଲା ପୁଣ୍ୟ । ଜାତ ହୋଇଲା

ଏକଇ ନନ୍ଦନ । ଅପୂର୍ବିକ ଦୋଷ ତାରତ ଗଲ । ଓଷା କରିଣ
 ସେ ପୂଷ ପାଇଲ । ଏ ଓଷାକୁ ଯେହୁ ନାଶ କରିବେ ! ଏ ରୂପେ
 ସେମନେ ପୂଷ ପାଇବେ । ଯେଉଁ ନାଶ ଧନ ଗର୍ବ କରିବ ।
 ସେହୁ ଅପୂର୍ବିକ ହୋଇ ମରିବ । ଇହଲୋକରେ ତାକୁ ପାର
 ନାହିଁ । ନରକରେ ସେହୁ ପଡ଼ିବ ଯାଇ । ଏହି କଥାମାନ ଯେହୁ
 ଶୁଣିବ । ଆନନ୍ଦ ମନେ ହୁଳହୁଳ ଦେବ । ଏ ଓଷା ଗୋଟିକ
 ଯେହୁ କରିବ । ଯାହା ମନାସିବ ତାହା ପାଇବ ॥ ପ୍ରଥମ ଛାନ୍ଦ ଯେ
 ହୋଇଲ ଶେଷ ॥ ଭାବେ ଭଣିଲେ ଗୋପିନାଥ ଦାସ ॥

ଦ୍ଵିତୀୟ ଛାନ୍ଦ

କହିବା କଥା ଶୁଣ ସୁଜନ । ମନରେ କିନ୍ତୁ ନ ଧରିବ ଆନ ॥
 କଥାଏ ମନରେ ପଡ଼ିଲ ମୋର । ବିମଳାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଗୋଟିକ ସାର ॥
 ଯେଉଁଜନ ଶୁଭେ ପୂଜଇ ତାଙ୍କୁ । ଅନୟ ବର ଦିଅନ୍ତି ତାହାକୁ ॥
 ତମାବତ୍ତ ନାମେ ଏକଇ ପୂର୍ । ତହିଁ ଅଛି ଏକ ଶୁଣ୍ଠିର ଘର ।
 ସେ ନଗରେ ଅଷ୍ଟ ଦିଗ୍‌ବିଂଶ୍ୟ ଜାଣ । ବହୁତ ଆୟ ହୋଏ ତହିଁ
 ଧନ । ସେ ରାଜ୍ୟେ ନାଶଏ ଓଷା ପୂଜନ୍ତି । ବୁଧବାମନଙ୍କୁ ମନେ
 ଭାଜନ୍ତି । ସେ ଶୁଣ୍ଠି ଘରର ମହିମା ଶୁଣ । ଯାହା କହିଲେ ନ
 ସରଇ ପୂଣ । ସେ ଶୁଣ୍ଠିର ନାମ ଯେ ରଘୁନାଥ । ଭାରିଆ ନାମ
 ସୁକୁମାର ସାହୁ । ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେ ରାଜ୍ୟ ଥିଲ । ଶୁଣ୍ଠି ସଙ୍ଗେ
 ସେହୁ ବିବାଦ କଲ । ଶୁଣ୍ଠି ଜଣିଲ ହାରିଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ତୁମ୍ଭ
 ଗୋଟିଏ ତାକୁ ଦେଲକ ପୁଣ ॥ ଶୁଣ୍ଠି ଦେହରେ କୁଣ୍ଠବ୍ୟାଧି ହୋଇ
 ବସିବାରୁ ଉଠ ଯେ ପାରଇ । ଦୁଇ ପ୍ରାଣୀ ଥାଇ ବିଚାର କଲେ ।
 ଶିବଙ୍କୁ ସେବିବା ଚାଲ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋଇଅଛି ବେନି
 ସଂଯୋଗ । ଦୁଇ ପ୍ରାଣୀ ତଳ ଗଢ଼ଲକ ବେଗ । ଏମନ୍ତ ସମୟେ
 ବୁଧଧର ପୂଣ । ବାଟେ ବସିଛନ୍ତି ହୋଇ ମଉନ । ଗୃହସ୍ଥ ଭାରିଜା
 ଦୁହେଁ ଦେଖିଲେ । ବାଟ ଗୁଡ଼ିଦିଅ ମୋତେ ବୋଇଲେ ॥ ବୁଧଧର

ହୋଇଲେ ଗୁଡ଼ିକ ନାହିଁ । କି ବର ମାଗୁଛ ମାଗୋ ହୋ ବୁଦ୍ଧ ।
 ଶୁଣୁଆଣି ଥାଇ କହେ ବଚନ । କେଉଁ ଦେବତା ଭୁମ୍ଭେ ଅଟ
 ପୁଣି । ବୁଧଇ ବୋଲନ୍ତୁ ଶୁଣଲେ ନାହିଁ । ବୁଧେଇ ନାମ ଅଟଇ
 ମୋହର । ଶ୍ରଦ୍ଧାକ ମାଧ୍ୟ ଆଦ୍ୟ ବୁଧବାର । ସେ ମାସେ ଓଷା
 ପାଞ୍ଚପାଳ ମୋର ॥ ଏ ଓଷା .ଗୋଟିକ ସେହୁ କରିବ । ଯାହା
 ମନାସିବ ତାହା ପାଇବ । ଅଧିକାର ସେ ପୁଣି ହୋଇବ । ଅନ୍ଧ
 ହୋଇଥିଲେ ଚକ୍ଷୁ ପାଇବ । ଦେହରେ କୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧି ଯେବେ ହେବ ।
 ଏ ଓଷା କଲେ ସେ ଭଲ ହୋଇବ । ବାଞ୍ଛା ମିଳୁଛି ଯେ ଏ ଓଷା
 କଲେ । ଅବଶ୍ୟ ପଳ ପଳକଟି ଭଲେ । ଏକଥା ଶୁଣିଲନ
 ଶୁଣୁଆଣି । ବୋଇଲ ଏ ଓଷା କରିବ ପୁଣି । ଜୀବନ ଥିବାଯାଏ
 ଯେ ମୋହର ॥ ସେବ ସେ ଥିବ ଚରଣେ ଭୁମ୍ଭର । ଏମନ୍ତ କହି
 ଦୁହେଁ ଚଳିଗଲେ । ଆପଣା ଆଶ୍ରମେ ଯାଇ ହୋଇଲେ । ବୁଧ-
 ବାମନ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ । ଶୁଣୁଆଣିକ ବର ଦେଇଗଲେ ।
 ଏଥିଉତ୍ତରୁ ସେ ଉପାୟ କଲ । ଗୁଡ଼ସ୍ଥ ଦେହ କୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧି ଗଲ ।
 ପାଞ୍ଚପୁଷ୍ପ ତାର ହେଲେ ଜନମ । ସଂସାରେ ବିଶ୍ୟାତ ହୋଇଲେ
 ପୁଣି । ଏଥିଉତ୍ତରୁ ଶୁଣ ଆହେ ଆନ । ସେହୁ ନଗରରେ ଏକଇ
 ରଜନ । ରଜ୍ୟକୁ ତାର ଶତ୍ରୁ ନ ଆସଇ । ପରଜା ସେହୁ ସୁଖେ
 ପାଳୁଥାଇ । ଏକ ଦିନକର ସେହୁ ରଜନ । ଶିଳାରକୁ ବିଜେ
 କଲକ ଶୁଣ । ଆଜ ଯାଉଅଛୁ ମୃଗ ବନକୁ । ଶୁଣୁଆଣି ଚାହିଁଦେଲ
 ତାହାକୁ । ଆଜ ମୁଁ କେଉଁ ପାପ କରିଥିଲି । ଆଶୁକୁଡ଼ା ରଜା
 ମୁଖ ଚାହିଁଲି । ଏହି କଥା ପାଶ ଲେକ ଶୁଣିଲେ । ରଜା ଆଗରେ
 ଯାଇଣ କହିଲେ । ରଜା ବୋଇଲେ ମହାକୁତ୍ୟ ହେଲୁ । ସେହୁ
 ଆଶୁକୁଡ଼ା କମ୍ପା ନୋହିଲ । ଯାଅରେ ଦୁଇ ବେଗେ ହୋଇ କରି ।
 ତାର ପୁଷ୍ପକୁ ଆଣ ବେଗେ ଧରି । ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଦୁଇ ଚଳିଗଲେ ॥
 ପାଞ୍ଚ ପୁଷ୍ପକୁ ତାର ଧରିନେଲେ । ଦୁଇେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ନୃସିଂହ ॥

ଚାର ପୁଅକୁ ଆଣି ସାରିଲୁଣି । ଶିର ହେବନ କରିବ ବହନ ॥
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତର ପୁରନେ ଶୁଣ । ଆଦ୍ୟ ଛାଦୁବ ବୁଧବାର ଦିନ ।
 ବୁଧର ଓଷା ଦେବ ସେବଦିନ । ଶାଶୁ ବୋଲଇ ବୋହୁକୁ ବୁଝି ।
 ଓଷା ଆଜି କଲେ କରିବୁ ନାହିଁ । ପୁଣି ବୋହୁ ବୋଲଇ ବଚନ ॥
 କାହିଁପାଇଁ ଓଷା କରିବ ପୁଣି ॥ ପାଞ୍ଚପୁଅ ମଲେ ରଜା ଆଜ୍ଞାରେ ।
 ଏ ଓଷା କରିବ କେଉଁ ପ୍ରକାରେ । ଶୁଣିଣ ଶାଶୁ ବୋଲଇ ବଚନ ।
 ରଖିବେ ତାଙ୍କୁଲେ ବୁଧବ'ମନ । ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ଓଷା ଚ୍ୟୁ କଲେ ।
 କୋଠିରେ ବସି ଡଳଡଳ ଦେଲେ । ବୁଧବ'ମନକୁ ଲଗି କରିଲେ ।
 ଓଷା ସାରି ଯେଣୁ ଘରକୁ ଗଲେ । ଏଥୁ ଅନନ୍ତର ବୁଧବ'ମନ ।
 ଯେଉଁଠାରେ ପୁଅ ପଡ଼ିଛି ପୁଣି । ସେଠାରେ ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶହୋଇ ।
 ଗଣିମୁଣି ଯୋଡ଼ି ଦେଲେକ ନେଇ । ଫୁଲପାଣି ଦେଇ ସିଞ୍ଚି ଉପରେ
 ପୁରମାନେ ଚାହିଁ ଉଠିଲେ ଧୀରେ । ବୁଧବ'ମନ ମହିମା ଅଶେଷ ।
 ଘରେ ଯାଇ ହେଲେ ପୁଣି ପ୍ରବେଶ । ପୁଅକୁ ଦେଖିଣ ମାତା ତାଙ୍କର
 ଆନନ୍ଦ ମନେ ସେ କାଳରେ ଧରି । ପୁଅ ବୁଝାଇ କହିଲେ ସମସ୍ତ ।
 ମନରେ ପରତେ ନକଲେ ମାତ । ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଆଦୁର ଦିନ ।
 ରଜା ଶିକାରକୁ ଗଲେ ବହନେ । ସେ ଦିନେ ସକାଳୁ ସେ ପୁଣି
 ଉଠି । ସମସ୍ତେ ରଜାଙ୍କୁ କଲେ ତ ଭେଟି । ପୋଡ଼ିଯାଉ ତୋର
 ଧନ ସମସ୍ତ । ଆଶୁକୁଡ଼ା ମୁଖ ବୁଝିଲ ନିତ । ରଜା
 ତା ମୁଖରୁ ଏମନ୍ତ ଶୁଣି । ପୁଣି ତା ପୁଅଙ୍କୁ ଧରି ଆଣି । ହସ୍ତୀ
 ଦନ୍ତର ତାକୁ ଚାରିଲଣ । ସମୁଦେ ମେଲଣ ଦେଲେକ ପ୍ରାଣ ।
 ଏହିପରି କେତେ ଥର ସେ କଲ । ପୁରମାନଙ୍କୁ ମାର ନ ପାରିଲ ।
 ରଜା ବୋଲଇ ବୁଝିନେ ଶୁଣ । ଶୁଣି ଆଣିକ ଯାଇ ଧରିଆଣ ।
 ରଜା ବୋଲଇ ଏ କେଉଁ ଦଧାନ । ତୋର ପୁଅକୁ ନୋହିଲୁ
 ମରଣ । ଶୁଣି ଆଣି ଥାଏ ବୋଲେ ଗୋସାଇଁ । ବୁଧର ଓଷା ସେ

କରଇ ମୁହିଁ । ଏଥିରେ ସଂସଦ୍ ନାହିଁ ଗୋସାଇଁ । ଏ ଓଷା କଲେ
ପୁଷ୍ପଦାନ ପାଇ । ଏହା ଶୁଣି ରଜା ସନ୍ତୋଷ ହେଲ । ରଣୀ ଶୁଣି
ଉପବାସ ଯେ କଲ । ରଜା ଓଷା ଦ୍ରବ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ଦେଲ ।
କୋଠୀରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ସମସ୍ତ ନାଶମାନେ ତହିଁ
ମିଳ । ଦେଉଣ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଫୁଲଫୁଲ । ବୁଧବାମନକୁ ଲଗି
ଦେଇଣ । ଘରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ପୁଣି । ସେହିଦିନ ରଣୀ
ଗର୍ଭ ହୋଇଲ । ଦଶମାସେ ପୁଷ୍ପ ଜନମ କଲ । ମନୋବାଞ୍ଛା ତାର
ହେଲ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ । ଜନମ ହେଲ ଏକଇ ନନ୍ଦନ । ଏହିପରି କରି
ତରବେ ଜନ । ରଜା ବୋଇଲେ ଗୁରୁମାନେ ଶୁଣ । ସଂସାର
ବିଶ୍ୱାସ ହୋଇଲ ପଣ । ରଘୁ ସାହୁକୁ ଡକାଇଣ ଆଣ । ତପଣ
ଗୁରୁ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ । ରଘୁ ସାହୁକୁ ଡକଣ ଆଣିଲେ । ଗୁରୁ
କହିଲ ରଜା ଆହେ ଶୁଣ । ରଘୁ ସାହୁକୁ ଆଣିଲଣି ପୁଣି । ଶୁଣିକରି
ରଜା ଆନନ୍ଦ ହେଲେ । ଧନ ବସ୍ତୁ ତାକୁ ବହୁତ ଦେଲେ । ଦ୍ୱିତୀୟ
ପୁଣ୍ୟ ଯେ ହୋଇଲ ଶେଷ । ଭାବେ ଭଣିଲେ ବଳରାମ ଦାସ ।

ତୃତୀୟ ଛାନ୍ଦ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ସୁଜନ । ଅପୂର୍ବ ରସ ଯେ ଏହୁ ବ୍ୟାଧନ ।
ବୁଧବାମନଙ୍କ ମହିମା ଯେତେ । ଓଷେଇତମାନେ ଶୁଣ ସୁଚିତ୍ତେ ।
ବନ୍ଧୁ ମହାନ୍ତ ନାମ ବୋଲି ତାର । ସାଜପୁରରେ ଯେ ଘର
ତାହାର । ଭାରିଆ ନାମ ତାର ପ୍ରିୟବତୀ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ସେହୁ
ସୁବତୀ । ତାହାର ଆଏ ଗୋଟିଏ କୁମର । ସେ ପୁଷ୍ପମାନ ଅଟେ
ଭାଗ୍ୟଧର । ଏମନ୍ତ ସୁଖେ ବଞ୍ଚୁଥାଇ ଦିନ । ଚନ୍ଦ୍ରା ନଥାଇ ଯେ
ତାହାର ମନ । ଏମନ୍ତ ତହିଁ ଗଲ କେତେକ ଦିନ । ଭାଦ୍ରବ ମାସ
ଯେ ହୋଇଲ ପୁଣି । ସମସ୍ତ କାମିନୀମାନେ ଯେ ଯାଇଁ । ଓଷା
ବ୍ୟାଧାନ ସମସ୍ତ ନେଇ । ଯେ ଯାହା ଦ୍ରବ୍ୟ ଘେନି ଚଳିଗଲେ ।
ଓଷା କୋଠିରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ବୁଧବାମନକୁ ଥାପନ

କଲେ । ଆନନ୍ଦ ମନେ ଡୁଲଡୁଲ ଦେଲେ । ଓଷା ଦେଖିବାକୁ
 ମହାନ୍ତୁଆଣି । ମନରେ ଶରବ କଲଣି ପୁଣି । ବୋଇଲ ଏହୁ
 ମାଛଛତ ଖାଇ ॥ ଓଷା କରୁଛନ୍ତି କେଉଁ ବଡ଼ାଇ । ଦେଖିବ ଓଷା
 ଏ କେଉଁ ବଧାନ । ମିଛକୁ ଦ୍ୟନ୍ତ ଡୁଲଡୁଲ ମାନ । ଏମନ୍ତ
 ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲା । ଓଷା କୋଠରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲା ।
 ସେ ଓଷା ମନକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଇଞ୍ଜିତ କର କାନ୍ଦୁଡ଼ିଲା ସେହି
 ତାହା ଜାଣିଲେ ଯେ ବୁଧବାମନ । ମାୟାରେ ସର୍ପକୁ ପେଶିଲେ
 ପୁଣି । ବୋଇଲେ ତୁଇ ଏହିକ୍ଷଣି ଯିବୁ । ବନ୍ଧୁ ମହାନ୍ତ ପୁଅକୁ
 ଦଂଶିବୁ । ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ସର୍ପ ଚଳିଗଲା । ବନ୍ଧୁ ମହାନ୍ତ ପୁଅକୁ
 ଦଂଶିଲା । ଏମନ୍ତ ଓଷାର ବଧ ସରିଲେ । ଯେ ଯାହା ପରେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ଏମନ୍ତ ସମୟେ ମହାନ୍ତୁଆଣି । ସ୍ବଗୃହେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ପୁଣି । ପୁଅକୁ କ୍ଷୀର ଦେବାକୁ ଯେ ଗଲା ।
 ପୁଅକୁ ନେଇସେ କୋଳେ ଧଇଲା । ଦେଖିଲା ପୁଅ ଦେହେ ପ୍ରାଣ
 ନାହିଁ । ମରି କର ପୁଅ ଅଛଇ ଶୋଇ । ଦେଖିଣ ସେହୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
 ହୋଇଲା । ଆରେ ପୁଅ ବୋଲି ରୋଦନ କଲା । ମରିଯାଇ କିନା
 ଦୁଃଖୀ ଜୀବନ । କେତେ କଷ୍ଟରେ ପାଇଥିଲା ଧନ । ତତ୍ତ୍ବ ଖୋଲି
 କରି କେ ମୋର ନେଲା । ଅନ୍ଧକର ମୋତେ ବସାଇ ଦେଲା ।
 ପିତାକୁ ତୋର ଅନାଥ ଯେ କଲୁ । ଆପେ ମରି ମୋତେ ମାରିଣ
 ଗଲୁ । କାହିଁଯିବ ଆରେ ତନ୍ତ୍ରମା ମୁଖ । ଦେଇଗଲା ମୋତେ
 ଦାୟିତ୍ବ ଦୁଃଖ । ଏମନ୍ତ ସମୟେ ବାପ ତାହାର । ପ୍ରବେଶ
 ହୋଇଲେ ଆସି ଦୁଆର । ବୋଇଲେ ଆଲୋ କୁ କି କର୍ମକଲୁ ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ପୁଅ ମାଇଲୁ । ଯେମନ୍ତ ଓଷାକୁ ନିନ୍ଦଣ ଥିଲା ।
 ସେହି ହକିକତ କହିଣ ଗଲା । ଯେତେ ଦେବତାଏ ଅଛନ୍ତି ମହି ।
 ତାଙ୍କୁ ସେବ ପୁଅ ପାଇଲି ମୁହିଁ । ତୁହି ପାମସ୍ତ ଲୋ ନ ଜାଣୁ
 କିଛି । ଯେଉଁଠାରେ ଓଷା ପୂଜା ହେଉଛି । ଶୁଲ ସେଠାକୁ ବେଗ

ହୋଇଯିବା । ବୁଧବାମନଙ୍କ ପାଦେ ପଡ଼ିବା । ଏମନ୍ତେ ଦୁଇପ୍ରାଣୀ
 ଚଳିଗଲେ । ଓଷା କୋଠିରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ଦୁଇ
 ପ୍ରାଣୀ ଯେ ଆକୁଳ ହୁଅନ୍ତି । ବୁଧବାମନଙ୍କ ପାଦେ ପଡ଼ନ୍ତି ।
 ବୋଇଲେ ଆଜ୍ଞା ହେଲେ ଆମ୍ଭେ ଯିବୁ । ନୋହିଲେ ଏହିଠାରେ
 ପଡ଼ିଥିବୁ । ପୁଅକୁ ଯେବେ ନ ଦେବ ଆମକୁ । କମ୍ପାଇଁ
 ଆମ୍ଭେ ଯିବୁ ଘରକୁ । ପୁଅ ଯେବେ ନଷ୍ଟେ ଆମକୁ ଦେବୁ ।
 ଏ ଓଷା ନଷ୍ଟପେ ଆମ୍ଭେ କରିବୁ । ଏ ଓଷା ନିନ୍ଦଣ ଥିଲା
 ଯେମନ୍ତ । ପୁଅକୁ ଯେ ନାଶ କଲ ତେମନ୍ତ । ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ
 ବୁଧବାମନ । ଚକ୍ରଷଣେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ପୁଣି । ପ୍ରବେଶ
 ହେଲେ ଭାର ମନ୍ଦିରରେ । ପୁଅକୁ ଯାଇ ଧଇଲେ କୋଳରେ ।
 ପୁଅକୁ ତାହାର ଝାଡ଼ଣ ଦେଲେ । ଚକ୍ରକୁ ଶୂନ୍ୟରେ ଉଡ଼ାଇ
 ନେଲେ । ଚକ୍ରଷଣେ ପୁଅ ପାଇଲା ଜୀବନ । ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ
 ବୁଧବାମନ । ଓଷା କୋଠିରେ ମିଳିଲେକ ସ୍ଥାନ । ଦୁଇଜଣ ଯାକ
 ଅଛନ୍ତି ଶୋଇ । ଶେଯରେ ଶୋଇ କାନ୍ଦୁଛୁ କୁମର । ବେଗେ ଯାଇ
 କରି କୋଳରେ ଧର । ଏମନ୍ତ କହି ଘୃଷ୍ଣେକ ମାଇଲେ ।
 ବୁଧବାମନ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ଗଲେ । ଚକ୍ରଷଣେ ଜାଣିଲେ ସେ ବେଳ
 ଜନ । ଶୟନ ତେଜ ଉଠିଲେ ବହନ । ଚକ୍ର ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ବୁଧବାମନ । ବରୁର ଘରକୁ ଗଲେ ସେ ପୁଣି । ପୁଅ ମାଲ ସେ ଯେ
 ଆନନ୍ଦ ହେଲେ । ପ୍ରାଣ ଥିବାଯାଏ ଓଷା ସେ କଲେ । ଏମନ୍ତ
 ମହିମା ବୁଧବାମନ । ନିର୍ଦ୍ଧାନ ଲୋକଙ୍କୁ ଦାସିନ୍ୟ ଧନ । ଔପୁଷ୍ଟିକ
 କେତେ ପୁଅ ଦାସନ୍ତି । ଚକ୍ର ନ ଥିଲେ ଚକ୍ରଦାନ ଦାସନ୍ତି । ଏମନ୍ତ
 ମହିମା ବୁଧବାମନ । ମାହାନ୍ତ୍ରୀଆଣିର ଜାଣିବା ପୁଣି । ଖୁଣିଲରୁ ସେହ
 ଦଣ୍ଡ ପାଇଲା । ବୁଧବାମନଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ହେଉଲା । କାମିଗଣଗଣ
 ଏ କଥା ଶୁଣିଲେ । ଆନନ୍ଦ ମନେ ବୁଲୁବୁଲି ଦେଲେ । ଗୁଣ
 ଅବଗୁଣ ବରୁର ନାହିଁ । ମୋର ଦୋଷ ସମାକର ଗୋସାଇଁ
 ବୋଷୀକୁ ଦଣ୍ଡିବା ନୋହେ ଉଚିତ । ବୁଧ ଶ୍ରୀଚରଣେ ରହୁ ମୋ

ଚନ୍ଦ୍ର । କଣ୍ଠେ ବସି ପଦ ଦେବ ସେ କହି । ଠିକ ଠିକ କରି ଲେଖିବ
ମୁହିଁ । ଚନ୍ଦ୍ରପୁ ଗୁପ୍ତ ଯେ ହୋଇଲ ଶେଷ । ଭାବେ ଭଣିଲେ
ଗୋପୀନାଥ ଦାସ ।

ଚତୁର୍ଥ ଛାନ୍ଦ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣିମା ରସ । ବୁଧବାମନ ମହିମା ଅଶେଷ ।
ଏକ ଦେଶେ ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଥିଲ । କିଛି ଦିନରେ ତା ଗର୍ଭ
ବଢ଼ିଲ । ବହୁତ ଦିନ ସେ ଦୁଃଖ ପାଇଲ । କେବେହେଁ ପ୍ରସବ
ଆଉ ନୋହିଲ । ଯୋଗେ ଦିନ ସେ ଅଟେ ବୁଧବାର । ବୁଧେଇ
ଓଷା ପୂଜନ୍ତୁ ସକଳ । ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ମନରେ ବିରୁଦ୍ଧ କଲ । ଓଷା
କୋଠିରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ଏ ଦଣ୍ଡରୁ ଯେବେ ପାରିହୋଇବ ।
ଏ ଓଷା ଗୋଟିକ ମୁହିଁ କରିବ । ଏତେ କହି କହି ବାହାର
ହୋଇ । ଓଷା କୋଠିରେ ମିଳିଲକ ଯାଇ । ହୁଲହୁଲି ଶୁଣି
ମିଳିଲକ ଯାଇ । ବୁଧେଇକୁ ମନେ ସୁମର ସେହି । ଏ ଓଷା
ଗୋଟିକୁ ମୁହିଁ କରିବ । ଯେବେ ସଙ୍କଟ ପାଇ ହୋଇବ । ଏତେ
ବିରୁଦ୍ଧ ସେ ଭୁବ ହୋଇଲ । ବୁଧବାମନକୁ ମନେ ଧାଲେ । ଜାଣିଲେ
ମାତ ତାହାଙ୍କର ମନ । ବିଜୟ କଲେ ସେ ବୁଧବାମନ । ତାହାର
କଷ୍ଟ ନ ପାରିଲେ ସହି । ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଦୁଆରେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣୀକୁ ଚର୍ଚ୍ଚି ଔଷଧ ଦେଲେ । ବୁଧବାମନ ଚର୍ଚ୍ଚି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ
ହେଲେ । ଔଷଧ ଖାଇଲ ଯହୁଁ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ । କୁମର ଜନମ ହୋଇଲ
ପୁଣି । ଶୂନ୍ୟରୁ ତାର ଗର୍ଭେ ଭାବ ଦେଲେ । ମୁହିଁଟି ବୁଧବାମନ
ବୋଲିଲେ । ଓଷା ମନାସିବୁ ଜାଣି କରିବୁ । ନଇଲେ ଆଉ ପୁଅ
ନ ପାଇବୁ । ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଦିନ ସେ ଗଲ । ଓଷା ବଧୂମାନ
ସମସ୍ତ କଲ । ଏହିମତ କେତେ ଶୁଣି ସୁଜନ । ବୁଧବାମନଙ୍କ ମହିମା
ଶୁଣ । ଚତୁର୍ଥ ଗୁପ୍ତ କଥା ହେଲ ଶେଷ । ଭାବେ ଭଣିଲେ
ଗୋପୀନାଥ ଦାସ ।

ପଞ୍ଚମ ଛାନ୍ଦ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ କଥାଏ ଶୁଣ । ବୁଧବାମନଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରମା ଶୁଣ ।
 ଯେତେ ପ୍ରକାରେ କଲେ ବଧମାନ । କଥାମାନ ଚର୍ଚ୍ଚି କହିବ ଶୁଣ ।
 ହରିହରପୁରେ ତାହାର ଘର । ସମ୍ପଦ ବହୁତ ଥିଲା ତାହାର ।
 ପୁଅ ଦୁହିତା ଆଉ ତାର ନାହିଁ । ଦୁଃଖିନ ହୋଇ ରହିଥାଇ
 ସେହି । ଏକ ଦିନରେ ସେ ବସୁର କଲ । ଓଷା ଗୋଟିଏ କରିବ
 ହୋଇଲ । ଭାରିଜା ମୋହର ମଡ଼ିଛି ହେଲ । ଗହ ଯେ ଆଉ
 ଫଳ ନ ଫଳିଲା । ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଏକର ମନ । ବୁଧେଇ ଓଷା
 ମନାସିଲେ ପୁଣି । ଗର୍ଭବାସ ସେ ହୋଇଲା ତରୁଣୀ । ମନରେ
 ବସୁର କରଇ ପୁଣି । ଏହିପରି କିଛିଦିନ ସେ ଗଲା । ପୁଅ
 ଗୋଟିଏ ଜନମ ହୋଇଲା । ଏହିପରି କିଛିଦିନ ଯେ ଗଲା । ଓଷା
 ମନାସିଲା ତାହା ନ କଲା । ଓଷା ଗୋଟି ତା' ମନରେ ନାହିଁ ।
 ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭୋଲ ହୋଇଲା ସେହି । ପୁଅ ପାଇକରି ଓଷା ନ
 କଲା । ଏମନ୍ତେ ବରଷ ତିନି ଯେ ଗଲା । ମନେ ବସୁରିଲେ
 ବୁଧବାମନ । ପୁଅକୁ ତାହାର ହରି ନେବ ପୁଣି । ଓଷା ନକଲା
 ତାର ଗର୍ଭ ଶୁଣ । କେମନ୍ତ ଓଷା ନ କରିବ ପୁଣି । ଏମନ୍ତ ସମୟେ
 ବୁଧବାମନ । ପୁଅ ଖେଳୁଥିଲା କେଉଁ ଠାବେଣ । ସେଠାରେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ । ପୁଅକୁ ଘେନି ଗଲେ ଗୋସାଇଁ ।
 ଖେଳ ଭାଙ୍ଗି ଆଉ ସମୟେ ଗଲେ । ଯେ ଯାହା ମନ୍ଦରେ ପ୍ରବେଶ
 ହେଲେ । ବୁଧବାମନ ତାଙ୍କୁ ମାୟା କଲେ । ପୁଅକୁ ତାଙ୍କର ହରି
 ସେ ନେଲେ । ମାତା ଯେ ପୁଅକୁ ଖୋଜିଲା ଯାଇ । ପୁଅକୁ ଯେ
 ଆଉ ଦେଖିଲା ନାହିଁ । ବୁଧବାମନ ମନେ ବସୁରିଲେ । କେମନ୍ତେ
 ଓଷା ନ କରିବ ଭଲେ । ପୁଅକୁ ଯେ ମାତା ଦେଖିଲା ନାହିଁ ।
 ଲେଉଟି ମନ୍ଦରେ ମିଳିଲା ଯାଇଁ । କେଣେ ଗଲୁ ମୋର ଭାଙ୍ଗଣୀ
 ଧନ । ତୋତେ ନ ଦେଖିଲେ ମୋ ଆକୁଳ ମନ । ଏମନ୍ତେ କେତେ
 ଆକୁଳେ ଖୋଜିଲା । ପୁଅକୁ ଆଉ ଭେଟ ନ ପାଇଲା । ଶୁଦ୍ରବ

ମାସେ ବୁଧବାର ଦିନ । ବୁଧେଇ ଓଷା ହୋଇଛି ସେ ଦିନ ।
 କାମୀନୀମାନେ ଏକ ମେଳ ହୋଇ । କୋଠରେ ଫୁଲଫୁଲ ଦ୍ୟନ୍ତ
 ତହିଁ । ଓଷା ଗୋଟିକ ମୁଁ ମନାସି ଥିଲି । ମୋହର ପୁଅ ଜନ୍ମ
 ହେବ ବୋଲି । ମଞ୍ଚେ କେଦନା କେଶିକ ଗଲି । ଓଷା ଗୋଟିକ
 ମୋ ମନେ ନଥିଲା । ମନେ ବସୁର ଚଳିଲା ସୁନ୍ଦରୀ । ବାଳଶେର
 ମାନ ସମସ୍ତ କରି । ଓଷା କୋଠରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ଆନନ୍ଦ
 ମନେ ଫୁଲଫୁଲ ଦେଲା । ମନରେ କଳ୍ପନା କଲି ତରୁଣୀ ।
 ଯେବେ ମୋ ପୁଅକୁ ଦେଖିବ ପୁଣି । ଜୀବନ ଥିବାଯାଏ ଯେ
 ମୋହର । ତରଣେ ଖଟିଥିବ ମୁଁ ତୁମ୍ଭର । ବୁଧବାମନ ଯେ
 ପୁଅକୁ ନେଇ । କୋଳ ଭିତରେ ତା ଗୁଡ଼ିଲେ ତହିଁ । ଏଥୁ
 ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ସୁଜନ । କୁମରକୁ ଦେଇ ବୁଧବାମନ । ଓଷା
 କୋଠରେ ମିଳିଲେକ ପୁଣି । ପୁଅକୁ ସେଠାରେ ଗୁଡ଼ି ଦେଇଣ ।
 କାନ୍ଦଣ ମିଳିଲା କୁମର ମଣି । ମାତା ତୁଣ୍ଡବାର ଆସଇ ପୁଣି ।
 ବୋଇଲା ରଖିଲେ ବୁଧବାମନ । ପୁଅକୁ ଦେଇ ତେ ଶିଳା ମୋ
 ମନ । ଏମନ୍ତେ ଏ ଓଷା ବଧୁ ହୋଇବ । ଆନନ୍ଦ ମନେ ଫୁଲଫୁଲ
 ଦେବ । ପୁଅକୁ କୋଳରେ ପାଇଣ ମାତା । ବୋଇଲେ କେଶିକ
 ଗଲୁରେ ପୁଅ । ପୁଅ ବୋଲଇ ଖେଳୁଥିଲି ଏଣେ । ବଣା ହୋଇ
 କରି ଗଲି ମୁଁ କେଣେ । ଓଷା ସାରିକରି ଦରକୁ ଗଲେ । ଆନନ୍ଦ
 ମନେ ଫୁଲଫୁଲ ଦେଲେ । ମନୋବାଞ୍ଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା 'ସବୁର' ।
 ବରଷେ ବରଷେ ଏ ଓଷା କରି । ପଞ୍ଚମ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଗଲା ଶେଷ ।
 ଭାବେ ରଖିଲେ ଗୋପନାଥ ଦାସ । ଏଥୁଅନ୍ତେ ନ ଧରି ମୋର
 ଦୋଷ । ଦୟା ରଖିଥିବେ ଚିତ୍ତେ ଅବଶ୍ୟ ।

ସମାପ୍ତ

ମୁଦ୍ରଣ—ବିମଳା ଲ' ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ, ଅକ୍ସିଡ଼ା ବଜାର, କଟକ-୨

ପୋନ୍ ନଂ—୭୦୩୭୧୭

ବୀଣାପାଣି ପୁସ୍ତକ ଭଣ୍ଡାର

* ଅଲିଶା ବଜାର କଟକ